

25.

Júliusban elmentem Júliával a román tengerpart egyik legkedveltebb nudista kempingjébe. Soha nem voltam korábban ilyen helyen, és Júlia bizonyára nem véletlenül vitt magával.

A kemping társasága többnyire művészekből és egyetemistákból állt. Bohém tanya volt, a kirobbanó lazaság és szenvedélyesség táborában találtam magam. Igazán messzire kerültem a szüleim szemérmesebb, elegánsabb, óvó, kiszámíthatóbb világától. A tengerpart homokján nyugvó sátrak, a közös ivászatok és főzések, az esti tábortüzek és gitározások világa teljesen magával ragadott. Nem tudtam, mennyire szépnek és vonzónak láttak a férfiak, nem vettem észre, mennyire szerette társaságomat Juli hatalmas baráti köre, és nem tudtam, milyen sokat számított, hogy befogadtak. Soha véget nem érő hála szabályozta viszonyuláso-mat még ezekhez a helyzetekhez is. A jóság, a jólneveltség

és a naivitás egyvelege tökéletesen szabályozta viselkedésemet. A meztelenség leszedett az emberről minden felesleges modort, természetellenes gesztust. Rólam is lepergett minden szemérmesség. Nem voltam hivalkodó, mert féltettem magam, mégis szabadjára engedtem természetességemet. A tengerben meztelenül úszni, a sós vízben haját öblíteni, a palackpostaként elsodródó sampon flakonját a comb közé szorítani, a napon feküdni anyaszült meztelenül, sorban állni hideg sörért a tengerparti kocsmánál és azt a sült halat enni, amit Juli horgászott a tengerből: maga volt a lázadás, a luxus, a szabadság. A tengerparti éjszakában a tábortűznel szenvedélyes beszélgetések és viták alakultak. Filmesek, színészek, színésznők, írók, festőművészek zenészek, feleségek, férjek, gyerekek, szerelmesek és szakítók társaságában lehetetlen volt nem imádni az életet. Én is érdekes akartam lenni. Többet akartam tudni az életről. Habzsolni akartam minden pillanatot. Nem tudtam, hogy a lényem, a viselkedésem elegendő volt ahhoz, hogy hátradőljek önmagamban, mint egy személyre szabott életfotelben.

Júlia szakított a filmrendező szerelmével, és ezért menekült barátaihoz le a tengerpartra. Magával vitt, mert mindketten zaklatott lelkiállapotban voltunk. Ő a szakítás gyötrelmein próbált átvergődni, én a nagy terv és az aköré szőtt szabályrendszer fellazítására készültem. Rést akartam ütni a pajzson. Szerelmi életem első megcsalásának kapujában álltam. Ez volt életem első sátorozása, első tábortüze, első nudista strandolása. Pénzünk határozta meg az ott tölthető időt, és az most bosszantóan kevésnek bizonyult.

A harmadik nap délutánján Júlia mosolyogva kérdezte, miért nem megyek el a közelben lévő tengerparti városba, Costineştibe, ahol a Román Nemzeti Filmfesztivál zajlott.

Megértettem. Egyedül akart lenni a sátorban, tehát útnak indultam távolsági busszal Costinești irányába. Arra nem számítottam, hogy pont Georgéba botlok bele. Szikrázott közöttünk a levegő.

A híres román festő, Stefan Luchian életéről szóló filmet vetítették. A címszereplő román színész, Ion Caramitru azon a fesztiválon díjat nyert. Georgével és szokásos színházi társaságával beültünk a szabadtéri mozi nézőterére. Elindult a film, amire nem nagyon emlékszem, mert bár tekintetem makacsul a vásznat figyelte, minden idegszálam Georgéra koncentrált. Vágytam arra, hogy a balomon ülő férfi hozzám forduljon, és nyugodt lassúsággal csókolja meg bal halántékom dagadó erét. Mire a gondolat megszületett, a tett bekövetkezett. George kezemet csókolta, derekamat ölelte, nyakamat szagolta, hajamat túrta. A sor közepén ültünk, nem akartunk kimenni a nézőtérről, de mindketten mosolyogtunk, és tudtuk, egymás felé tartunk. Veszélyesek lettünk. Azon az estén megéreztem azt a vadságot, ami önzéssel és szeretetéttséggel párosulva szabadabbá tett. Már nem akartam fékezni. A film után csak egy sörre volt időnk, el kellett érnem az utolsó buszt. Nem illett volna Julit pánikba kergetni, és a pillanatnyi erős lobbanást sem akartam kipukkasztani. Megbeszéltük, hogy három nap múlva találkozunk Bukarestben.

George elég nehezen engedett el, de a barátai után küldtem. Elsétáltam a buszmegállóhoz, ahol kiderült, hogy elment az utolsó járat. Ott álltam az éjszaka közepén egyedül, pénz nélkül, éhesen egy idegen városban. George már megszűnt járni, nem tudtam, hol szállásolták el őket, esélyem sem volt megtalálni. Csak egy lehetőségem volt: odamenni ahhoz a szállodához, ahol a fesztivál szervezői, színészei, rendezői,

részvevői laktak. Két lehetőségem volt: vagy kölcsönkérek és eltaxizok a kempingbe, vagy elintézem, hogy a szálloda lobbyjában töltsöm az éjszakát. Kocsmázni már nem lehetett, mert azok éjszakára bezártak. Ezért mindenhol különböző baráti társaságokat lehetett látni, az emberek maguk gondoskodtak italukról. Én sehova nem tartoztam. Hosszú, hullámos fekete hajam kibontva lengett körül, a tojáshéjszínű kivágott, merész blúzom és bő lennadrágom virított lebarnult bőrömon. Keresztbe dobott táskámba kapaszkodva és égő cigarettám mögé bújva rejtettem remegő félelmemet. Nem szerettem volna az utcán tölteni az éjszakát.

A szállodába pofátlan határozottsággal sétáltam be. Nevezetes emberként viselkedve megtévesztettem a portásokat, akik természetesen azt hitték, én vagyok az új tehetség a film világában. Amint belépek, az egyik csapatból színész ismerősök üdvözöltek és odainvitáltak asztalukhoz. Fáradtan ledobtam magam a műbőr kanapéra, kezembe nyomtak egy kis pohár vodkát, az ismerőseim bemutatnak az asztaltársaságnak. Mesélnem kellett magamról, a Balettintézet-ről, a Luchian-filmről és arról, hogyan maradtam le a buszszomról. A román filmrendezők egyik neves alakja is ott ült, annak idején Édesapám mutatott be neki. Sőt Szőnyi Júlia egyik filmpremierjének buliján is váltottunk pár mondatot. Én emlékeztem rá. A rendező is megjegyezte, ismer valahonnan. Nem taglaltam sebtében családfámat, nem kezdtem el hivalkodni a közös barátainkkal, csak megjegyeztem, hogy ez természetes, hiszen ugyanazokban a körökben mozogtunk.

A társaságban óvatosan, gunyoros feldobottsággal szó esett arról, hogy tudomásuk szerint Ceaușescu legkisebb fia, Nicu Ceaușescu is a városba érkezett. Fogadásokat kötöttek, vajon

melyik fiatal színésznőt ragadja magához, kit parancsol az ágyába vagy melyik éjszakai bárba indul el nőt vadászni magának. Nicu Ceaușescu igazi vadállat volt. Rengeteg sötét történet keringett róla, ezért a színésznők, sportolónők, énekesnők, táncosnők, pincérnők többnyire rettegve menekültek útjából. Ha azonban ő választott ki magának valakit, ott nem volt menekvés. Ezt mindannyian tudtuk. Miközben kortyoltam a vodkából, bevillant egy rá igen jellemző történet. Nicu a saját születésnapjára partiján felpattant a finomságokkal és luxusétekkel megpakolt asztalra, lepisilte a langusztákat és ráparancsolt a vendégeire, hogy egyék meg az általa fűszerezett ételt. Miközben ezen merengtem, a társaságból páran velem is viccelődtek, mustráltak, mint egy versenylovat, és úgy döntöttek, hogy én is esélyt kapnék Nicunál. Viccelve ütöttem vissza a spród megjegyzéseket, és segítséget várva az ismert rendező tekintetét kerestem. A rendező megértette tekintetem kódját, és gálánsan felajánlotta kétágyas szobája kulcsát. Az asztaltárság Nicu esélyein sajnálkozott, és nem kímélve buja tréfálgozásuktól, kacagva kívántak nekem kellemes jó éjszakát. Megkönnyebbülve szálltam a liftbe, kinyitottam a hotelszoba ajtaját, és kiléptem a teraszra. A szállodaszoba a feketén morajló tengerre nézett, jólesett beszippantani az isteni sós levegőt. Pillanatokra Júliára gondoltam, és abban bíztam, tengerparti flörtölése elterelte rólam aggódó figyelmét. Visszatértem a szobába, lehúztam a nadrágomat, és bebújtam a fal melletti érintetlen ágyba. Két óra körül alhattam el.

Zajra riadtam: a szállodaszoba ajtaja váratlanul a falnak csapódott. Tompa, döngő ütések hallottam, a hálóba vezető rövid folyosó falai között dülöngélve jött a rendező. Ijesztően részeg volt. Felültem, és bár nem voltam meztelen, ma-

gam elé szorítottam a takarómat. A részeg férfi ledobta magát ágyára és odaparancsolt. Nem volt értelme ellenkezni, a takarómat magamon tartva ültem le ágya szélére. Kedves, nyugodt hangon közöltem, csak akkor vagyok hajlandó mellé bújni, ha egy rövid és vicces játékot játszik velem. Ez annyira kíváncsivá tette, hogy ajánlatomat elfogadta. A játék egyszerű volt: én kérdeztem, neki igennel vagy nemmel kellett válaszolnia. A lehető legnaivabb, legbutább kérdéseket tettem fel, hosszan és bonyolultan fogalmazva: percek alatt elaludt. Ezt akartam. Lassan felálltam az ágy széléről, felhúztam a nadrágomat, lábujjhegyen kiosontam a szobából, és óvatosan bezártam magam mögött az ajtót. A recepciónál elköszönő üzenetet hagytam szállásadómnak, és kilibbentem a teraszra. Így nézhettem végig első tengerparti napfelkeltémet.